

Димитъръ Е. Спространовъ
о. з. Поручикъ

Телефонистътъ Бениаминъ

Единствениятъ евреинъ въ батареята бѣше Бениаминъ Натанъ. Мълчаливъ и тихъ той бѣше спечелилъ сърдцата на другаритѣ си. Понѣкога тѣ злоупотрѣбяха съ добрината му, незлобиво се шегуваха съ него, но той не се сърдеше и на закачкитѣ имъ отговаряше съ своята добра, свѣтла усмивка. Въ него нѣмаше нищо войнишко. Несръченъ и непохватливъ, военитѣ дрехи не му приличаха, правѣха го даже смѣшенъ, но въ замѣна на това бѣше точенъ и изпълнителенъ. Въ часове на най-голѣми лишения и изпитания, когато неприятелни обсипваше съ гранати и смъртта ни дебнеше той оставаше невъзмутимъ и спокоенъ и никога не възропта. Ставаше само по-бледенъ. Чертитѣ на лицето му се изопваха, удължаваха се и около устнитѣ му се образуваха остри гънки. А голѣмитѣ му сини очи, които странно се открояваха на бледото му мургаво лице, каточели да го озарятъ, да го залѣятъ съ свѣтлина, оставаха тихи и замечтани, загледани въ нѣкакъвъ далеченъ чуденъ свѣтъ. Бениаминъ бѣше роденъ да бже поетъ, да съзерцава свѣта, да се радва на красотата и свѣтлото въ него. По цѣли часове можеше да седи и да гледа жеравитѣ, които отлитаха на югъ или да се радва като дете на шрапнелитѣ, които се прѣскаха въ утринната синивина прилична на пухкави глухарчета. Но съдбата е коварна, а живота жестокъ — вмѣсто да пише стихове той бѣ станалъ електротехнически работникъ, а войната бѣ направила отъ него телефонистъ въ батареята ни.

Една нощъ ни дигнаха по тревога. Наизкачахме отъ скривалищата и заехме мѣстата си при орждията. Обиколихъ взвода си — всички момчета бѣха по мѣстата си. Бениаминъ съ единъ отъ другаритѣ си съ слушалка на ушитѣ чакаше първитѣ заповѣди на батареиния, който спеше на наблюдателния пунктъ. Лицето му бѣше бледо както винаги когато ни чакаше усилената и кървава работа, а очитѣ му си оставаха скръбни и замечтани.

Почна се единъ отъ ония страшни бойове каквито често се случваха край Сересъ — тамъ бѣхме на позиция. Следъ усилената артилерийска подготовка почна настѣпването на не-